

Пътуване към щастието

През една късна вечер от лятната ваканция, Петър намери статия в интернет - тя го заинтригува и момчето започна да я чете. В нея пишеше за това с какво ще се промени светът в бъдеще и как хората могат да допринесат за тази промяна. Наоколо в стаята му беше тихо и тъмно, светеше само дисплеят на мобилния му телефон. Луната надничаше през прозореца. Загледа се в нея и тя му заприлича на усмихнато човешко лице. Отнякъде се носеше музика, все пак в родния му град в края на август беше все още сезон и хората не бързаха да се прибират. Уморен от плажа и разходките с приятелите през целия ден, Петър скоро се унесе и заспа.

Стресна го оглушителният звън на алармата на телефона, трябваше да се приготвя за училище, облече се набързо, изми си зъбите и излезе. Вместо да тръгне към автобусната спирка както всяка сутрин, той се качи на колелото и се отправи към новата велоалея, която бе направена успоредно на морето, така че да го гледаш, докато караш. Трябваше днес да направи поне десет хиляди крачки в родния си град Поморие, за да бъде щастлив. Тази Програма сам си я беше измислил, тя му хрумна онзи ден, докато гледаше един много пълен и трудно подвижен човек, който с усилие изкачваше трите стъпала пред читалището.

След около двадесет минути вече беше стигнал и паркирал колелото си пред училище. Момчето се качи с бързи крачки на втория етаж, където беше класната им стая. Днес беше първият пристигнал на училище, затова имаше време да забележи, че никой от съучениците и съученичките му не използва автобус или друг замърсяващ околната среда транспорт. И останалите от класа му се отказаха от рейса и от семейните коли, бяха гледали интересен документален филм за опазване на природата, който госпожата по география им бе дала за домашна.

Звънецът удари и започна първият час – математика. Вторият и третият бяха по английски език, а четвъртият – по физическо възпитание и спорт. Започнаха със замявка, а след това учителката – госпожа Караиванова, попита всеки един ученик на какъв спорт се е записал за тази учебна година. По-голямата част от момчетата казаха, че ходят на футбол, а момичета - на балет и танци. Петър си избра карате, защото треньорът обясни, че освен да се самозащитаваш, то учи и на дисциплина. В класа всеки практикуваше някакъв спорт. Завършиха и последните два часа по изобразително изкуство и по български език и литература и всички ученици се качиха кой на колело, друг на скейтборд, трети на тротинетка и тръгнаха към домовете си.

Петър се прибра, обядва здравословна храна (сам си я беше приготвил от вечерта) и седна, за да си напише домашните. Като свърши с уроците, си приготви раницата и излезе с приятелите на разходка. Играха заедно в Попската градина (всеки

уважаващ себе си помориец я знаеше) до около девет часа и всички решиха, че трябва да се прибират. Светофарите по улиците бяха много модерни, защото освен отгоре на самата машина, зелената, жълтата и червената светлинка светеха и на земята. Това беше направено с цел, ако си гледаш в телефона и се разсееш, светлинката на пода да ти напомни, че е твой ред или, че трябва да изчакаш. Беше много полезно и умно решение на служителите от градска мобилност в Общината. Всички се прибраха невредими, доволни от хубавия ден и уморени от игрите...

Когато момчето се събуди от сън, то си спомни за статията и съня си, разказа го на родителите и приятелите си. А след няколко години всичко това наистина стана реалност.

Петър си помисли, че в днешно време хората имат достъп до интернет и могат да намерят много информация. Хубаво е да се възползваме от нея, за да превърнем света в едно по-добро място. Да направим родното си място по-добро за живеене и когато има кампании за почистване или поддръжка на различни обекти - да се включваме. Защото това е нашият град, нашата природа, нашият свят. *„Бъдете добри, движете се, спортувайте, познати и непознати хора, за да бъдете здрави!“* - помисли си Петър и се усмихна, докато вървеше по крайбрежната алея за своите десет хиляди днешни крачки до щастието...

